

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: Kž.130/04
Brčko, 23.02.2005. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija: Lucić Josipe, kao predsjednika vijeća, Kadrić Zijada i Gligorević Ruže, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Šakić Tanje, kao zapisničara, u krivičnom predmetu optuženih M. Ž. sina R. i D. R. sina B., oba iz T. – opština B., zbog krivičnog djela – razbojništva iz člana 283 stav 2 u vezi sa stavom 1 a sve u vezi sa članom 31 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući po žalbi branioca optuženih, advokata D. D. iz B., izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.179/04 od 05.11.2004. godine, nakon održane javne sjednice vijeća u prisutnosti zamjenika javnog tužioca, Mustafić Amele, optuženih M. Ž. i D. R., te njihovog branioca, advokata D. D., donio je 23.02.2005. godine i javno objavio

P R E S U D U

Žalba branioca optuženih M. Ž. i D. R., advokata D. D. iz B. se djelimično uvažava i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.179/04 od 05.11.2004. godine, **preinačava** u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da se optuženim M. Ž. i D. R. zbog krivičnog djela – razbojništva iz člana 283 stav 2 a u vezi sa članom 31 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, za koje su oglašeni krivim pomenutom presudom, uz primjenu navedenog zakonskog propisa te članova 50 tačka b) i 51 stav 1 tačka b) Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, **utvrđuje kazna zatvora, svakom u trajanju od po 4 (četiri) godine, dok se istima uzimaju već utvrđenim kazne zatvora u trajanju od po 2 (dvije) godine i 3 (tri) mjeseca na koje su zbog produženog krivičnog djela – razbojništva iz člana 233 stav 2 a vezi sa članom 23 Krivičnog zakona Republike Srpske osuđeni presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj K.138/2004 od 31.03.2004. godine**, tako da se optuženi M. Ž. i D. R., uz primjenu odredbi člana 56 stav 1 a u vezi sa članom 54 stav 1 i 2 tačka b) Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine **OSUĐUJU NA JEDINSTVENE KAZNE ZATVORA U TRAJANJU OD PO 5 (pet) GODINA I 9 (devet) MJESECI**, u koju kaznu im se ima uračunati dio kazne koju su M. Ž. i D. R. izdržali po pravosnažnoj presudi Osnovnog suda Bijeljina broj K.138/2004 od 31.03.2004. godine, kao i vrijeme koje su proveli u pritvoru od 16.02.2004. godine pa do 31.03.2004. godine u vezi krivičnog postupka koji je vođen pred Osnovnim sudom u Bijeljini u vezi predmeta K.138/2004.

U odluci o troškovima krivičnog postupka i imovinsko-pravnom zahtjevu prvostepena presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj Kp.179/04 od 05.11.2004. godine, ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Osnovni sud BD BiH) broj Kp.179/04 od 05.11.2004. godine, optuženi M. Ž. i D. R. oglašeni su krivim da su radnjama pobliže opisanim u izreci navedene presude počinili krivično djelo – razbojništva iz člana 283 stav 2 a u vezi sa članom 31 Krivičnog zakona Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ-a BD BiH), za koje su uz primjenu navedenog zakonskog propisa osuđeni na kaznu zatvora, svaki u trajanju od po 5 (pet) godina. Na osnovu člana 188 stav 4 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH) optuženi su oslobođeni obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka. Na osnovu člana 198 stav 1 i 3 ZKP-a BD BiH optuženi su obavezani da solidarno na ime imovinsko-pravnog zahtjeva (oštećenog zahtjeva) isplate oštećenoj benzinskoj pumpi D., vlasništvo B. D., iznos od 93,00 KM u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio branilac optuženih M. Ž. i D. R., advokat D. D. iz B. Žali se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine njegovu žalbu uvaži te prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje ili presudu preinači u odluci o kazni i okrivljenima izrekne najblažu kaznu zatvora.

U žalbenim prigovorima navodi da je pobijana presuda neosnovana. Prvostepeni sud u razlozima presude nije ponudio kvalitetnu analizu izvedenih dokaza i shodno tome validne zaključke na kojima bi temeljio pobijanu presudu. Sud olako i nekritički poseže za terminom "*pouzđano*". Ako se analiziraju razlozi pobijane presude reklo bi se da se ta pouzđanost prevashodno odnosi na iskaze svjedoka V. G. i Z. A. vezano za okolnost prepoznavanja optuženog D. R., i iskaz svjedoka S. B. i B. M. u odnosu na potvrdu okolnosti dopisa OJT Bijeljina o navodnom priznanju okrivljenih vezano za izvršenje predmetnog krivičnog djela.

Branilac D. ističe da svjedokinja V. G. ni u jednom trenutku nije navela da je prepoznala okrivljenog D. R., nego je jasno i direktno rekla da joj navodno okrivljeni D. R. najviše liči na ono lice koje je u kritičnom događaju na pumpi prijetnjom, i na način kako je to opisano, oduzelo novac. Smatra da treba u bitnom praviti razliku između prepoznavanja i fiksiranja jednog lica kao izvršioca te onog što je sadržano u iskazu svjedokinje a to je da on – okr. D. R. najviše liči na onog sa benzinske pumpe. Jasno je po mišljenju branioca da se to ne može smatrati prepoznavanjem u pravom smislu te riječi, jer sama konstrukcija u tog dijela iskaza svjedokinje ostavlja sumnju u pouzđanost i vjerodostojnost takvog iskaza.

Osvrćući se na iskaz svjedoka Z. A., branilac optuženih navodi da navedeni svjedok na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom nije znao da objasni zašto je prepoznavanje započelo čak pola sata kasnije od dolaska u prostorije Policije svjedokinje i lica među kojima je bio i okrivljeni D. R., a koje osobe su bile predmet prepoznavanja. Isti svjedok je naveo da je zbunjen, a po ocjeni odbrane isti je zbunjen pošto nije imao adekvatan odgovor na tvrdnju odbrane da je vrijeme od pola sata bilo potrebno da bi se svjedokinja pripremila i da bi joj pokazali lice, u konkretnom slučaju okrivljenog D. R., kog će svjedokinja naknadno navodno prepoznati. Branilac dalje navodi da je tačno to da je on potpisao zapisnik o prepoznavanju, ali ističe da je prije potpisivanja zapisnika odbrana iznijela osnovne primjedbe i neslaganje sa onim što je prethodilo samom

činu prepoznavanja, te što se u žargonu može nazvati "priprema svjedoka", dok nije imao primjedbi na sam čin prepoznavanja zbog čega je zapisnik i potpisao. Navodnu "zbunjenost" svjedoka Z. A., prvostepeni sud uopšte ne spominje, prilikom ocjene iskaza tog svjedoka.

Branilac D. dalje ističe da bi o svjedocima S. B. i B. M. odbrana apostrofirala samo ono što ne može biti validan dokaz i ono što je vezano za dio iskaza S. B. koja kaže da su joj okrivljeni priznali izvršenje djela.

Postavlja se pitanje na osnovu čega je svjedok S. B. kao zamjenik tada OJT Bijeljina mogla i zasnovala svoje pravo da uopšte pita i sasluša okrivljene vezano za ono što nije u okviru njene predviđene nadležnosti i ovlaštenja. Radi se nažalost o zamjeniku tužioca koji je radio kako mu se kaže i ispunjavao zahtjeve drugih a vrlo često i nezakonito. Iznenaduje da prvostepeni sud takav iskaz i izvještaj tada OJT Bijeljina cijeni kao validan dokaz. Radi se o dokazima za koje se ne može reći da su vjerodostojni da bi se na njima mogla zasnovati sudska odluka, zbog čega je činjenično stanje u predmetnoj krivičnopravnoj stvari pogrešno utvrđeno, odnosno bolje rečeno prvostepeni sud izvodi pogrešan zaključak o odlučnim činjenicama i na njima zasniva presudu.

Kada je na osnovu pogrešnog činjeničnog stanja donio odluku kojom je okrivljene oglasio krivim za predmetno krivično djelo, time je po ocjeni žalio prvostepeni sud povrijedio krivični zakon na štetu okrivljenih.

Prigovarajući na odluku o kazni koju je pobijanom presudom sud izrekao optuženim, branilac optuženih navodi da nije jasno zbog čega je sud optuženim izrekao takoreći "drakonske kazne". Branilac smatra da bi se i sa krajnje ublaženom kaznom zatvora izrečenom njegovim branjenicima, postigla svrha kažnjavanja predviđena zakonom. Ističe, da se stiče dojam da prvostepeni sud pravdajući minimum izrečene kazne zatvora okrivljenim koji je propisan za predmetno krivično djelo, time prejudicira da je svako ublažavanje kazne zatvora okrivljenim bez ikakvog osnova. Žalilac ističe da u konkretnom slučaju ne postoje otežavajuće okolnosti na strani optuženih jer su radnje za koje su okrivljeni oglašeni krivim pobijanom presudom, učinjene u kontinuitetu sa onim radnjama za koje su okrivljeni oglašeni krivim i kažnjeni pravosnažnom presudom Osnovnog suda Bijeljina. S obzirom na naprijed navedeno smatra da bi se ublažavanjem kazne zatvora optuženim do opšteg zakonskog minimuma postigla svrha kažnjavanja predviđena zakonom.

U pismenom odgovoru na žalbu branioca optuženih koji je Javno tužilaštvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Javno tužilaštvo BD BiH) dalo podneskom Kt.86/04 od 07.12.2004. godine je navedeno da je žalba neosnovana te je predloženo da istu Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Apelacioni sud BD BiH), kao neosnovanu odbije i prvostepenu presudu potvrdi.

Na javnoj sjednici vijeća ovoga suda održanoj 23.02.2005. godine, branilac optuženih D. D. je ostao u cjelosti pri navodima i prijedlogu iz žalbe koju je pismeno izjavio, a u čemu su mu se pridružili optuženi dok je zamjenik javnog tužioca BD BiH Mustafić Amela ostala u cjelosti pri navodima i prijedlogu iz pismenog odgovora na žalbu branioca optuženih koji je Javno tužilaštvo BD BiH dalo podneskom Kt.86/04 od 07.12.2004. godine.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kom se pobija žalbom branioca optuženih M. Ž. i D. R., advokata D. D., pa je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga.

Činjenično stanje utvrđeno izrekom pobijane presude rezultat je svestrane i pažljive ocjene od strane prvostepenog suda, kako odbrane optuženih tako i svih dokaza koje je taj sud izveo na glavnom pretresu, a koji su navedeni u obrazloženju pobijane presude. Sve razloge prvostepenog suda koji se odnose na validnost izvedenih dokaza kao i njihovu pouzdanost, te kojim se ukazuje na neosnovanost odbrane optuženih, odnosno sve razloge kojim se opravdava činjenično stanje utvrđeno u prvostepenoj presudi, kao opravdane i logički prihvatljive usvaja i ovaj sud.

Tačna je tvrdnja branioca optuženih da svjedokinja V. G. nije rekla da je prepoznala optuženog D. R. kao počinioca predmetnog krivičnog djela razbojništva, nego da je rekla da joj optuženi D. R. najviše liči na lice koje je kritične prilike učestvovalo u izvršenju predmetnog krivičnog djela razbojništva. Međutim, pri utvrđivanju činjenice da li je D. R. bio jedan od saizvršilaca predmetnog krivičnog djela razbojništva, iskaz navedene svjedokinje je značajan kao dokaz, a isto tako je značajan kao dokaz Zapisnik o prepoznavanju lica sačinjen u Policiji BD BiH 05.04.2004. godine, kada se ti dokazi dovedu u vezu sa ostalim dokazima izvedenim na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom.

Kada je od strane svjedokinje V. G., u Policiji BD BiH, između četiri osobe, među kojima se nalazio i D. R., vršeno prepoznavanje lica koje bi moglo biti jedan od saizvršilaca predmetnog krivičnog djela razbojništva, svjedokinja je prethodno opisala jednog od saizvršilaca, navodeći da se radi o licu starosti oko 20 godina, visine oko 168 – 170 cm, sitnije građe, plavo-smeđe kose, kraće kose, svijetlih očiju, a te karakteristike upravo odgovaraju karakteristikama optuženog D. R., pa je svjedokinja u momentu prepoznavanja pokazala na D. R. navodeći da joj isti najviše liči na jednog od saizvršilaca predmetnog krivičnog djela razbojništva. Imajući u vidu te činjenice, kao i činjenice da je prilikom izvršenja predmetnog krivičnog djela 11.01.2004. godine na benzinskoj pumpi D. u B. P. prijećeno svjedokinji automatskom puškom, a kasnije prilikom pretresa stana optuženih D. R. i M. Ž. od strane Policije B. 16.02.2004. godine su pronađene, kod svakog od optuženih po jedna automatska puška, zatim ako se ima u vidu pravosnažna presuda Osnovnog suda u Bijeljini K.138/2004. od 31.03.2004. godine gdje iz činjeničnog opisa proizilazi da su navedena dvojica optuženih 18.01.2004. godine i 16.02.2004. godine također uz upotrebu automatske puške počinili jedno produženo krivično djelo razbojništva, na području opštine B., kao i činjenica da su prilikom davanja izjave kod zamjenika osnovnog javnog tužioca u Bijeljini Bošković Sanje, tada osumnjičeni D. R. i M. Ž. priznali da su počinili pomenuta razbojništva na benzinskim pumpama u B., te su samoinicijativno i samovoljno priznali da su izvršili razbojništvo na jednoj benzinskoj pumpi na području prema B., onda je na osnovu svih tih dokaza opravdan zaključak prvostepenog suda da je D. R. bio jedan od saizvršilaca predmetnog krivičnog djela razbojništva na benzinskoj pumpi D. u B. P.

Isto tako u pogledu optuženog M. Ž., iako svjedokinja V. G. nije mogla prilikom prepoznavanja u Policiji 03.03.2004. godine potvrditi da je u M. Ž. prepoznala drugog saizvršioca predmetnog krivičnog djela razbojništva učinjenog na benzinskoj pumpi D. u B. P., ona je prije prepoznavanja, opisujući drugog saizvršioca, navela da se radi o osobi starosti od oko 25 godina, te da se radi o

krupnijoj osobi (koja je kritične prilike imala kačket na glavi) a što približno odgovara opisu optuženog M. Ž.. Ako se to ima u vidu kao i ostale činjenice koje je sud naprijed utvrdio na osnovu pomenutih dokaza onda je pravilno prvostepeni sud zaključio da je optuženi M. Ž. bio skupa sa D. R. saizvršilac pri izvršenju predmetnog krivičnog djela razbojništva na benzinskoj pumpi D. u B. P.

Bez značaja je činjenica koju branilac ističe u žalbi, da je sa prepoznavanjem optuženog D. R. u Policijskoj stanici u B. otpočeto sa zakašnjenjem od pola sata računajući od momenta kada su se bili stekli uslovi za prepoznavanje. Iz te činjenice, kao i činjenice da je radnik Policije BD BiH Z. A. bio zbunjen prilikom davanja izjave na sudu kada ga je odbrana pitala zbog čega se u policiji kasnilo sa prepoznavanjem, ne može se izvoditi zaključak da je policija, prije otpočetog prepoznavanja imala bilo kakav uticaj na svjedokinju V. G. niti da je policija sugerisala svjedokinji da između više lica prilikom prepoznavanja treba da prepozna optuženog D. R.

Isto tako je neosnovan prigovor branioca na validnost iskaza svjedoka S. B. i B. M. Pravilno je prvostepeni sud ocijenio zakonitim ove dokaze i navedenim svjedocima poklonio vjeru. Zamjenica javnog tužioca u Bijeljini je u skladu sa zakonskim ovlaštenjima, saslušavala osumnjičene M. Ž. i D. R. na okolnosti izvršenih razbojništava na području opštine B., prilikom čega su se isti samoinicijativno i doborovljno izjasnili o tome da su počinili još jedno krivično djelo razbojništva, ali na području Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine. Iskazi osumnjičenih su dati u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske, a svjedočenje S. B. pred Osnovnim sudom na navedene činjenice o tome šta su joj samoinicijativno izjavili osumnjičeni M. Ž. i D. R. u vezi izvršenja krivičnog djela razbojništva na području B. nije protivno odredbama ZKP-a BD BiH. Pravilno je prvostepeni sud iskaz ove svjedokinje ocijenio vjerodostojnim, jer nijednim ozbiljnim argumentom odbrana nije dovela u sumnju objektivnost iskaza ove svjedokinje. Isto tako je sud ocijenio zakonitim i iskaz svjedoka B. M. te mu poklonio vjeru, a također je pravilno ocijenio zakonitim i sve pismene dokaze koji su izvedeni pred prvostepenim sudom.

S obzirom na sve navedeno neosnovan je prigovor branioca optuženih da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno utvrđeno tako da navedeni prigovor ovaj sud nije uvažio.

Što se tiče žalbenog prigovora branioca optuženih da je pobijanom presudom povrijeđen krivični zakon na štetu optuženih, taj prigovor je osnovan, ali ne iz razloga koje branilac ističe u žalbi, nego je krivični zakon na štetu optuženih povrijeđen zbog toga što prvostepeni sud nije primjenio odredbe članova 56 stav 1, a u vezi sa članom 54 stav 1 i 2 tačka b) KZ BD BiH, koje se odnose na odmjeravanje kazne osuđenoj osobi, iako su bili ispunjeni uslovi da se primjene navedene zakonske odredbe, pošto je taj sud optuženim sudio za krivično djelo učinjeno prije nego što je započeto izdržavanje kazne po ranijoj osudi (konkretno po presudi Osnovnog suda Bijeljina K.138/2004 od 31.03.2004. godine u koju je prvostepni sud izvršio uvid na glavnom pretresu, a po kojoj presudi se optuženi trenutno nalaze na izdržavanju kazne u KPD Foča).

Isto tako je opravdan prigovor na visinu izrečene kazne zatvora u pobijanoj presudi za krivično djelo razbojništva iz člana 283 stav 2 a u vezi sa članom 31 KZ BD BiH, koje je izvršeno na benzinskoj pumpi D. u B. P. Prilikom odmjeravanja kazne optuženim za to krivično djelo prvostepeni sud je pravilno

ocijenio da postoje olakšavajuće okolnosti na strani optuženih (njihovu mladost, da su nezaposleni i da se radi o neznačajnoj pribavljenoj imovinskoj koristi izvršenim krivičnim djelom – iznosa od ukupno 93,00 KM), dok je pogrešno ocijenio postojanje otežavajućih okolnosti na strani optuženih. Pobude iz kojih su optuženi počinili krivično djelo jesu pribavljanje protivpravne imovinske koristi, a to predstavlja jedno od bitnih obilježja krivičnog djela razbojništva, i to se optuženim ne može cijeliti kao otežavajuća okolnost. Isto tako društvena opasnost krivičnopravnih radnji koje su optuženi počinili se ne može istim uzeti u obzir kao otežavajuća okolnost, jer je društvena opasnost opšte obilježje svakog krivičnog djela, i bez društvene opasnosti nema ni krivičnog djela. Zbog toga se društvena opasnost učinjenog krivičnog djela optuženim nije mogla cijeliti kao otežavajuća okolnost. Što se tiče ranije osuđivanosti optuženih treba imati u vidu činjenicu da su optuženi krivičnopravne radnje za koje su oglašeni krivim pobijanom presudom počinili 11.01.2004. godine, dakle, prije nego što su učinili druge krivičnopravne radnje za koje su osuđeni presudom Osnovnog suda Bijeljina K.138/2004 od 31.03.2004. godine (po ovoj presudi optuženi su krivičnopravne radnje počinili 18.01.2004. godine i 16.02.2004. godine). Imajući to u vidu, prvostepeni sud nije pravilno cijelio činjenicu ranije osuđivanosti optuženih, jer oni nisu osuđivani prije izvršenja krivičnih djela za koje im je izrekao kaznu pobijanom presudom.

S obzirom na sve navedeno, opravdan je prigovor branioca optuženih na visinu izrečene kazne zatvora optuženim, jer ovaj sud smatra da utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, u svom ukupnom dejstvu imaju karakter osobito olakšavajuće okolnosti koja je razlog za ublažavanje kazne zatvora optuženim ispod posebnog zakonskog minimuma (minimuma od 5 godina zatvora) koji je propisan za predmetno krivično djelo. Zbog toga je ovaj sud djelimično uvažio prigovor branioca optuženih na visinu izrečene kazne zatvora, pa je zbog osobito olakšavajuće okolnosti koja stoji na strani oba optužena, primjenio odredbe o ublažavanju kazne tako da je optuženim, uz primjenu odredbi člana 50 tačka b) i 51 stav 1 tačka b) KZ BD BiH, za krivično djelo razbojništva za koje su optuženi oglašeni krivim pobijanom presudom, utvrdio kazne zatvora u trajanju od po 4 godine, koje su po ocjeni ovog suda adekvatne konkretnoj težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti njegovih počinilaca.

Uvažavajući također žalbeni prigovor branioca optuženih da je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon jer je nesporno da prilikom donošenja pobijane presude prvostepeni sud nije primjenio odredbe člana 56 stav 1 u vezi sa članom 54 stav 1 i 2 tačka b) KZ BD BiH, koje se odnose na odmjeravanje kazne osuđenoj osobi, ovaj sud je radi otklanjanja navedene povrede krivičnog zakona uzeo kao već utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 2 godine i 3 mjeseca na koje su optuženi zbog produženog krivičnog djela razbojništva iz člana 233 stav 2 a u vezi sa članom 23 Krivičnog zakona Republike Srpske, osuđeni presudom Osnovnog suda u Bijeljini, broj K.138/2004 opd 31.03.2004. godine, te je potom optužene M. Ž. i D. R., uz primjenu člana 56 stav 1 a u vezi sa članom 54 stav 1 i 2 tačka b) KZ BD BiH, osudio na **jedinstvenu kaznu zatvora**, svakog u trajanju od po 5 godina i 9 mjeseci, ocjenjujući da će se tako odmjerenom jedinstvenom kaznom postići svrha kažnjavanja propisana u članu 42 KZ BD BiH.

Shodno odredbama člana 56 stav 1 i 57 KZ BD BiH, optuženima se u jedinstvenu kaznu zatvora ima uračunati dio kazne koji su izdržali po pravosnažnoj presudi Osnovnog suda Bijeljina K.138/2004 od 31.03.2004. godine kao i vrijeme koje su proveli u pritvoru od 16.02.2004. godine do 31.03.2004. godine u vezi krivičnog postupka koji je protiv optuženih vođen pred Osnovnim sudom Bijeljina, po predmetu K.138/2004.

Kako je žalbu branioca optuženih M. Ž. i D. R. iz naprijed navedenih razloga ovaj sud djelimično uvažio, to je shodno odredbama člana 314 stav 1 Zakona o krivičnom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, donio presudu kao u izreci kojom je prvostepenu presudu preinačio.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Lucić Josipa